

El Triangle Carlí

Trinus et Unus Deus, Per Saecula, Saeculorum, In Vino Veritas, Totus Tuus, Deus, Patria, Rex

Presentació

Què hi fa una pàgina com aquesta en una revista com la que teniu als dits?

EL TRIANGLE denuncia uns fets, que des del seu punt de vista considera erronis, corruptes i denunciabls. Nosaltres, des de la Catalunya de sempre, la Catalunya que ÉS, volem només ensenyar-vos que aquests fets que denuncia EL TRIANGLE son naturals, que han d'ésser aixís, que l'únic que és repudiable és que els que ho fan no ho assumeixin i s'avergonyeixin del seu lideratge i dels drets i obligacions que comporta.

En la vostra parla degenerada, potser penseu que això que us diem "és fort", però us equivoqueu totalment i vosaltres mateixos arribareu de mica en mica a adquirir el coneixement i entendreu la història i la naturalesa del nostre país.

Som carlins, sí senyor, i vosaltres lectors també ho sou encara que no ho sapigueu. No teniu la sort de viure al cor de Catalunya on s'hi mantenen, s'hi conserven les essències (SOM EL DUE SOM) i des d'on realment es corregeixen les desviacions que liberals, comunistes

ECONOMIA I FINANCES CARLINES

E Pagarés del Tresor

Is carlins som molt estalviadors i discrets. Per això cal que aquesta revista de la nostra confiança ens pugui aconsellar en finances, com ho faria el nostre confessor en temes espirituals.

Anant al fons de la qüestió, cal que l'estalviador carlí sàpiga d'una vegada que els Pagarés, de pagarés no en tenen res; i el Tresor, de tresor, tampoc. Anem a pams.

Per pagar un Pagaré al seu venciment, la Hisenda del corrupte Estat democràtic n'imprimeix un de nou i el ven al qui li vulgui comprar, fent-li creure que el sinistre troç de paper traguina determinades essències, que es materialitzen en beneficis monetaris i ocultacions fiscals. Fins ara, la fantasmada ha funcionat perquè tothom es va creure allò de la transició democràtica i, a més, les emissions de deute públic s'estilen en la decadent Europa. Però els desequilibris pressupostaris de l'Estat i les caceres fiscals del Sr. Borrell estan provocant la desconfiança dels inversors, que d'un moment a l'altre es podrien enterar de què va la cosa.

Ramon Llätzer de Dou i de Bassols

Elecció de la Pubilla de Catalunya

lot va tenir la sort de ser la seu de l'elecció de la pubilla de Catalunya de l'any 1990. Una pubilla és la filla gran, l'hereva de la casa, a qui van a parar tots els bens, sempre i quan no hi hagi fills mascles (en aquest cas l'hereu). La pubilla de Catalunya és una imatge, un exemple de com ha d'ésser una dona -la noia encara no s'ha casat- per l'home català. No s'elegeix una Miss, una senyora espantosa que té una altra funció per l'home, sino que es marquen les pautes de com ha d'ésser LA MULLER.

Pubilles de tot Catalunya, amb la cara neta, la faldilla llarga, el somriure als llavis, varen competir a Olot per demostrar que son les més ràpides en portar les sabatilles al marit cansat, que sempre tenen el dinar calent -tècnica dels 38 graus-, que saben fer callar a la mainada (vosaltres en dieu quixalla) i que anatòmicament i psicològicament estan disposades a tenir tres o més fills. Les proves exigien saber llegir i escriure, cuinar, planxar, cosir, sorgir, arreglar-se bé, etc, etc. Proves que demostren als sogres, als pares de l'home amb qui s'ha de casar, quina és la persona més indicada pel seu fill. Per l'altra feina, per la feina del lit, l'home com cal ja sap que no ho ha de buscar a casa sino a fora. Cada cosa al seu lloc i una dona per cada cosa.

Els actes de l'elecció foren acompanyats per la faràndula local i la música més catalana de totes. El jurat comptava amb membres tan qualificats com el Sr. Bisbe de Girona, el Batlle d'Olot i el comandant de la Caserna de la Guardia Civil.

Fou elegida la representant de Sant Joan Les Fonts, que sembla que ja té compromís amb un xicotàs, jugador de basquet del Reial Madrid (del que així i tot s'ha de dir que es un club reial i amb un President que regna sobre aquest club, tal com es correspon a una institució triomfant).

Cal recordar que una de les prerrogatives de la pubilla carlina és no estar sotmesa al dret de cuixa, al que estan sotmeses les altres dones, especialment les missis.

La dona com cal esdevé plenament dona només quan hi ha un marit o un home. Les vel·litats liberals i socialistes han fet creure a la dona que el seu lloc és d'igualtat amb l'home. No cal ser cap geni ni haver estudiat la història amb detall per veure que l'únic motiu que porta a alguns homes hipòcrites a defensar aquesta igualtat és per sostreure's de les responsabilitats que comporta tenir una dona, (sigui l'esposa, siguin les filles) i per comptar amb una ma d'obra indefensa i per tant més barata. Llavors passa que l'home no pot oblidar que és el rei de la naturalesa i quan vol comprovar la qualitat de la femella que treballa per ell, tastant-li els pits i les natges, acaba davant d'un jutge.

Seria necessari fomentar, recolzar i si convé desgravar fiscalment les pubilles, per tal de recuperar una situació d'ordre i jerarquia a la família i a la societat.

Carles Cargolus

se dels seus vicis i depravacions.

La primera lliçó vé de la sorpresa dels periodistes quan el Mikado i el Primer Ministre varen concedir llargues entrevistes al nostrat President. Aquests periodistes no varen entendre res perquè la seva formació liberal i democràtica no els ho permet. No entenen que l'Emperador no és el president Bush i que el Japó no és (ni serà mai) els EEUU. No entenen que els carlins ens comprenem molt bé, encara que siguem de dues parts molt allunyades del Mon.

El Japó és una societat carlina clàssica. Sota un Monarca Legítim hi ha una colla de Samurais que organitzen la producció de manera exemplar. Els obrers no abandonen el lloc de treball en tota la seva vida. Hi ha una ficció de salaris alts, que son ràpidament reduïts gràcies al fort estalvi que s'empassen les institucions financeres, als impostos, al preu dels aliments, als lloguers i al preu dels habitatges. D'aquesta manera les coses es mantenen en el seu estat natural i els diners van a parar als qui detenten el poder: el Mikado legítim i els senyors naturals, propietaris dels camps d'arròs i dels solars edificats i sense edificar. El Japó funciona.

El Japó funciona tant i tant bé, que el poble fidel ha refrendat en el poder al partit dominant, injustament acusat de corrupció pels mateixos que es sorprenen ara de la singular importància de la visita del Molt Honorable. La segona lliçó és que al Japó no hi ha corrupció, per més que la dona històrica que lidera els mefitics socialistes ens ho vulgui fer creure. El poder sobirà dels que manen s'exerceix d'una manera natural i espontània. I, ¿què hi ha de més natural que vetllar pel benestar d'un mateix i de la pròpia família? Els japonesos ho veuen així, i cap campanya basada en atiar les baixes passions no ha pogut torçar el seu seny tradicional, com tampoc no ha d'alterar el nostre. Així s'entén que d'altres poderosos, que acompanyaven al President, han estat acollits pels seus hostes japonesos com a germans. Ens referim sobretot al Sr. Prenafeta, injustament denigrat pels que tots nosaltres sabem, que ha rebut dels japonesos un tracte noble i just i equitatiu i saludable.

Llarga vida al Molt Honorable Mikado!

Professor Carolus

El Liceu tancat; però com s'ha pogut arribar a una situació tan dramàtica per a la cultura per un simple i senzill problema de diners?

Astorat i amb dècimes de febre continuo llegint que això és per afrontar les despeses més puntuals de manteniment, que per al l'any 1991 el pressupost no pot ésser inferior als 3.000 milions, donat que s'hi inclou el finançament i l'amortització del dèficit acumulat els darrers deu anys. Però en quin país vivim, senyors? Quin govern tenim que és capaç de celebrar els deu anys en el poder a costa d'enfonsar el pilar de la nostra cultura, la torre d'ivori del nostre coneixement...? Deixar que una institució com el Liceu acumuli dèficit, el Liceu, el pulmó de la nostra societat, cobrint el dèficit amb el mateix tractament financer que tindria un sindicalista qualsevol.

Aquest govern, que molts aplaudien pels seus actes carlins, ens demostra ara la seva veritable cara portant a terme una ferotge dictadura del proletariat cultural. La socialització despietada de la cultura està destrossant els valors que han configurat la nostra tradició. El Liceu, punt de trobada d'aquells qui de pares a fills hem tingut el do diví de poder accedir a traspassar les seves portes amb els nostres millors hàbits els dies de funció, no tancarà mai. Si calgués, per la mesquinesa d'aquest govern, instauraríem el "Dia del Liceu" i sortiríem al carrer amb les guardioles i les senyeretes, talment fem el dia del Domund, però si això es produís, que tremoli aquest govern de tebis carlins incapaç d'obligar els sis milions a posar cinc-centes pessetes al l'any per perpetuar la nostra necessària assistència en aquest temple de la cultura.

Encara sou a temps de destinar una partida pressupostària que redimeixi -parcialment- l'ofensa que hem sofert els devots de la cultura amb l'lotja reservada.

Luciano Gall d'Indiotti

